

Desať dní modlitieb 2024

9. deň

(Sobota 20. 1. 2024)

Anna prežívala svoj bôľ z nenaplnenej túžby mať syna. Nedokázala myslieť na nič iné. Spomínala na Abraháma, ktorý zápasil s Bohom o dieťa. Aj Izák sa v podobnej situácii modlil za svoju ženu. A ich ženy, hoci boli v pokročilom veku, porodili synov, ktorí znamenali požehnanie pre národ. Tí synovia boli súčasťou Božieho plánu. „Pán Boh! On je jediný, kto mi rozumie, jediný, kto mi môže pomôcť.“ – pomyslela si. Vrátila sa k svätostánku. Tam padla pred Bohom s uboleným srdcom, bez slov. Spočiatku nebola schopná ani vysloviť svoje myšlienky. Potom, keď sa jej srdce zbavilo ťarchy, zjavila sa jej na perách modlitba, aj keď hlas nebolo počuť. „Ó, Hospodin zástupov...“ začala. On bol Hospodinom zástupov na nebi a na zemi, Pánom všetkého čo stvoril.

On bol Pánom, ktorý urobil veľa zázrakov pre izraelský národ. Jej slová – Ó, Hospodin zástupov – vyjadrovali dôveru v Jeho veľkosť a moc. Bolo po prvýkrát, čo niekto oslovil Boha týmto spôsobom. Túto myšlienku trikrát opakovala. Starostlivo vyberala slová. Pred jasom svätého Boha sa pokladala za bezvýznamnú bytosť a predsa mu chcela slúžiť.

Anna sa nemodlila len tak. Jej prosba bola jasná: Hospodin, chcela by som mať syna. A modlitbu doplnila sľubom: dám ho Hospodinovi, aby bol Jeho po všetky dni svojho života a britva nevstúpi na jeho hlavu. Ak jej Boh dopraje syna, bude mužom obetovaným Jemu. Bude slúžiť Bohu. Annin zámer by sa dal vyjadriť aj takto: Bože, Ty vieš, že túžim mať dieťa, ale viac než pre seba, ho chcem pre Teba. Náboženstvo jej ľudu, teda náboženstvo kňazov, bolo poškvŕnené a zneuctené. Anna si však zachovala vieru a udržala ju v čistote. Jej vplyv bol však obmedzený. Krajina potrebovala muža, ktorý by stál medzi Bohom a Jeho ľuďmi, ktorý by sa nechal viesť Bohom a zvestoval novú budúcnosť.

O stave národa a kňazstva svedčilo aj to, ako s Annou zaobchádzal Éli. Mal málo pochopenia a zľutovania. „Dokedy sa budeš ešte správať ako opitá?“ Éli, kňaz, ktorý si netrúfal povedať ostrejšie slovo vlastným synom, nemal žiadne zábrany v správaní k Anne. Starý muž prejavil nedostatok pochopenia a nijakú sebakontrolu. Jeho slová svedčili aj o tom, že v tých časoch neboli opití ľudia a zlé ženy v chráme ničím neobvyklým. Anna však žila v Božej prítomnosti a tak sa nesnažila brániť alebo ospravedlňovať. Neprejavila ani hanbu ani ľahostajnosť – len niekoľkými slovami vysvetlila situáciu.

A Éli sa zrazu stal tým, čím mal byť – Božím kňazom. Z Božieho vnuknutia povedal: Choď v pokoji a Boh Izraelov nech ti dá to, čo si prosila od Neho. Nepoznal druh jej prosby, ale Bohom poverený jej povedal, že bude vypočutá. S týmito slovami vošiel do Anninho srdca Boží pokoj, ktorý nasleduje po modlitbe dôvery. Zverila svoje starosti Bohu. Aj doteraz sa modlievala, ale jej modlitby jej nedávali silu. Modlila sa, ale bola ďalej smutná. Avšak táto modlitba sa skončila istotou viery a bola vypočutá.

Odišla a jej tvár už nebola smutná. To bolo záhadné aj pre jej okolie a najmä pre jej protivníčku – Peninnu. Darma ju chcela svojím popudzovaním znovu rozčuľovať, už to nefungovalo. Anna bola slobodná nielen od nej, ale aj od seba. V srdci pocítila istotu, že jej modlitba bola vypočutá. Udiala sa s ňou aj nápadná vonkajšia zmena – vrátila sa jej chuť do jedla a na tvári jej nezostalo ani stopy po smútku. Žila z viery, dôverujúc Bohu takým spôsobom, že si to všimli aj iní. Trpieť, znášať – to môže byť užitočné, ale zbaviť sa seba, zložiť svoj hriech, svoju nevykúpenosť je omnoho viac. Annu tu vidíme na ohromnej výške a pýtame sa, ako sa mohla sem dostať, keď stav cirkvi – Božieho ľudu nebol dobrý.

„Vtedy sa modlila Anna a riekla: Moje srdce plesá v Hospodinovi. Môj roh je vyvýšený v Hospodinovi. Moje ústa sa rozšírili nad mojimi nepriateľmi, lebo sa radujem v tvojom spasení.“ (2. Samuelova 2,1)

Aktuálna modlitba:

„Pán náš a Boh náš, uč nás vidieť seba, tak ako nás vidíš Ty. Úbohých, biednych neschopných čohokoľvek bez Teba. Ty máš plán zdvihnúť nás, aby sme mohli byť Tvojimi skutočnými deťmi. Aby sme nežiadali odrobinky keď nám dávaš seba, keď si nám dal svojho Syna. Uč nás dúfať a prosieť o to, čo nás zodvihne a povedie k cieľu.“

Hlavné ciele spoločných modlitieb:

- Aby život a viera každého z nás boli pod vplyvom Ducha svätého.
- Aby sme ako spoločenstvá veriacich budovali vzťahy na základe vzájomnej úcty a dôvery.
- Aby sme sa v osobných aj spoločných evanjelizačných aktivitách spoliehali na vedenie Duchom svätým.

- Príhovorné modlitby za členov a priateľov cirkvi, ktorí prestali navštevovať spoločné bohoslužby.
- Za jednotu a odovzdanosť cirkvi a zborov na celom svete.